

”פירוד זמני” מאת הלל מיטלפונקט

דמות: יואש

היינו רק אני ואחות, תורנית לילה.
אישה מבוגרת, כבדה, היא ישיבה ליד השולחן בכניסה למחלקה וקראה
איזה עיתון, כך שעברתי, עברתי משם אל אולם הכניסה, מן חדר גדול,
מושבים נוחים לאורך הקירות, צבעים בהירים, שעון קיר גדול, רצפת
לינולאום, אור לבן בוהק גם בשעות האלה של הלילה, ומעלית. שתי
מעליות. שתי מעליות שבת.
אני התיישבתי, הדלקתי סיגריה... ערני. אני לא זוכר את עצמי ערני כל
כך.
המעליות האלה, יש להן תכונה משונה. אתה לא מזמין אותן. הן עולות
ויורדות במן קצב מוכתב מראש. אתה רק יושב, מתבונן בלוחית הספרות
המוארת מעל לדלת, עם סימני הקומות, איש לא עולה או יורד בשעות
האלה... שקט. שקט גמור, והאיוושה הזאת של המעליות. נשמע מן גונג,
מספר מתחלף במספר על הלוחית, דלת המעלית נפתחת, ואתה מתבונן,
היא ריקה, ריקה ומוארת. ככה זה כמה שניות, שוב הגונג, הדלת נסגרת,
המעלית עולה, האיוושה, המעלית השניה בדרך אליך, הגונג, הלוחית
המוארת, הדלת הנפתחת מולך, המעלית הריקה...
זה היה אז, לאחר זמן, חצי שעה אולי שאני ישבתי שם, כשהדלת, אחת
המעליות ירדה, האיוושה, הגונג... הדלת נפתחה ועמד שם ילד בפנים.
הוא היה רזה מאוד, קרח, הפיגימה הכחולה היתה גדולה עליו, פרומה
באזור הבטן, והיו על הגוף... מן קווים כאלה, מרוסקים. משורטטים בדיו
כחולה.
כבר ראיתי כאלה לפני, אלה הם אזורי ההקרנה, כמו במפה טופוגראפית,
אזורי ההקרנה שלו...
הילד עמד שם, אוחו בידו מן צעצוע, ברווז פלסטיק צהוב... הוא עמד
בתוך המעלית, הוא הביט בי... ”אדוני” הוא אמר... לא פחד, לא בקשה,
במין השלמה מבוגרת ”אדוני” הוא אמר, ”איפה אני? אני איבדתי את
החדר שלי...” אני קמתי, רציתי לגשת אליו, ואז הגונג, האיוושה, הדלת
הנסגרת.
אחר כך, כשהיא ירדה שוב המעלית, הוא לא היה שם יותר.
במוקדם או במאוחר היא ואני היינו נפרדים... שני פועלים חופרים
מנהרה, זוכר? מתמטיקה. שני פועלים חופרים מנהרה בשתי נקודות
רחוקות. הם מתקדמים זה לקראת זה, הם רוצים והם מאמינים והם
חרוצים...
רק מי לעזאזל יוכל להבטיח שהם גם ייפגשו אי פעם?